

[H. C. Hansen.]

sige, at vi ikke i princippet vil afvise forslaget. Jeg går ud fra, at den højtærede finansminister vil være enig med mig i, at det er ganske overordentlig uheldigt, at en sådan lovgivning forelægges på et tidspunkt, hvor skatteopgørelsen endnu ikke er foretaget for det skatteår, lovgivningen regner med som slutår. Uden at inkludere mig på urimelige beskyldninger tør jeg nok antyde, at der for alle ikke-lønmodtagere ligger en meget stærk fristelse til at regulere indtægten for kalenderåret 1950 ud fra hensynet til merindkomstskatten. Det synes også urimeligt at ramme de unge, der på grund af start af virksomhed eller lignende har naturligt stigende indtægter, så hårdt, som forslaget tilsigter. Et vist minimum for basisindtægten må i hvert fald indarbejdes i forslaget. Dette er punkter, mit parti agter at drøfte med den højtærede finansminister i det kommende udvalg.

Det kan heller ikke være den højtærede finansministers mening, at også en sådan merindkomstskat skal være fradragsberettiget. Hvordan skal det på denne måde gå med kommende års beskatning for de store indtægters vedkommende? Og hvad siger kommunerne hertil? De rammes jo i meget høj grad. Jeg har set i dag, at Københavns kommune er rykket frem med en — som det sagligt forekommer mig — fuldkommen berettiget protest og indvending. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Edvard Sørensen vil møde op på andre kommuners vegne, hvis han skal repræsentere deres saglige interesser, og at købstadkommunerne som helhed må melde sig med deres synspunkter, hvis dette fradragsstandpunkt, som regeringen stiller sig på, skal opretholdes overfor hele denne beskatning. Der må dog være tale om, at man vil tage saglige hensyn og ikke blot politiske.

Det undrer os iøvrigt, at aktieselskaber er undtaget fra merindkomstbeskatningen, og også dette problem ønsker vi at vende tilbage til.

Jeg vil dog straks gøre den højtærede finansminister opmærksom på, at denne principielle tilslutning til forslaget om en merindkomstskat ikke er ensbetydende med en anerkendelse af rigtigheden af den højtærede ministers betragtning om, at der herved pålægges den mere velstillede del af befolkningen en sådan byrde, som kan begrunde, at de nye indirekte skatter ikke medregnes i pristallet. En merindkomstskat, der kun rammer et ret begrænset udsnit af befolkningen, kan vi ikke betragte som noget virkeligt offer fra de velstillede.

Iøvrigt forekommer det mig mindre vel anbragt at starte en diskussion om de nye indirekte skatters indvirkning på pristallet, så længe vi ikke kender noget til disse forslag. Vi forbeholder os derfor vor stilling til dette spørgsmål.

Vi vil heller ikke i princippet afvise den bundne opsparing. Vi er imod de rentebestemmelser, som findes i forslaget, og vi vil interessere os nærmere for skalaens udseende. Vi spørger også, hvor egentlig den byrde er at finde, som må pålægges de store konstante indtægter.

Spørgsmålet om lånoptagningen vil vi deltage i en drøftelse af i det kommende udvalg, men jeg henviser her til mine tidligere bemærkninger om denne sag.

Må jeg iøvrigt få lov til parentetisk at henlede regeringens opmærksomhed på et tilsyneladende lille problem — som jeg også tillod mig privat at gøre min efterfølger opmærksom på, da vi skiltes i handelsministeriet —, men som dog spiller en stor rolle i befolkningen. Det drejer sig om handel med brugte biler i de tilfælde, hvor en bilejer har fået tildelt en ny vogn gennem automobilfordelingsnævnet. Det var min hensigt, såfremt jeg havde fået tid dertil, at søge opnået tilslutning til en ordning, hvorefter brugte biler i sådanne tilfælde skal afleveres til en af det offentlige ansat vurderingspris. Med mellemrum skulle så de brugte biler sælges ved auktion, og forskellen mellem vurderingsprisen og salgsbeløbet skulle tilfalde det offentlige. Jeg anmoder meget om, at denne tanke ikke opgives af den nye regering. Det er ikke anstændigt — og det siger jeg ikke som et angreb på regeringen, hvad jeg går ud fra er en given ting, eftersom mit eget parti har haft administrationen i så lang tid —, at en bilejer efter at have fået tildelt en ny bil af staten kan sælge sit gamle bilvrag til en pris, der ofte ligger flere tusinde kroner over prisen for den nye vogn. Det er kun en detail blandt mange store problemer, men jeg henstiller meget, at man ofrer denne detail opmærksomhed.

Inden jeg afslutter denne tale, er der tre ting, jeg ønsker at få sagt.

For det første vil jeg råde den højtærede statsminister til aldrig at have mere travlt med at danne en ny regering, end at han alligevel har tid til at bære sig parlamentarisk og saglig forsvarligt ad. Det har den højtærede statsminister efter mit partis opfattelse ikke gjort forud for sin regerings tilblivelse. Han kastede et ultimatum på bordet ved forhandlingerne med socialdemokratiet, han afleverede nogle slet